

[Poulsgaard]

mange arbejdsløse på grund af den erhvervsfjendtlige politik, regeringen har ført, og så kan Arte naturligvis godt ansætte nogle konsulenter og dermed på længere sigt avle større arbejdsløshed, for disse konsulenter gode løn skal jo betales af skatteyderne og dermed af erhvervslivet.

Ligeledes vender spørgeren sig imod den vi-alene-vidementalitet, der ligger i dette forsøg fra Artes side på at tilrane sig en endnu større del af skatteydernes surt erhvervede kroner, samt Artes skolemesterfacon: hvis I ikke forstår, kære børn, skal vi højt gagerede og kunstnerisk begavede mennesker nok forklare jer det!

Poulsgaard (FP):

»Statens sociale skævheder på teatrenes klapsæder«, det var et stykke, der stod i Aktuelt den 6. januar. Det kan da kun glæde mig, at vores regeringsorgan nu indser det, fremskridtspartiet har hævdet lige fra partiets start, nemlig at den kulturformidling, der foregår i dette land, har social slagside. Det er de velbjærgede, der først og fremmest bruger disse kulturtilbud, som finansieres via skattebilletten. Så langt så godt, at vi kunne glæde os sammen over det.

Men glæden bliver unægtelig noget mindre, når man så i Aktuelt den 12. januar – det var også omtalt den 6. januar – kan se, at de sociale skævheder nu skal til at rettes op. Hvordan gør man så det? Ja, det gør man på bedste skolemesterfacon. Der er ansat en særlig arbejdspladskonsulent, der skal ud på arbejdspladserne og fortælle arbejderne: nu må I søreme bruge Arte, nu må I søreme komme lidt mere i teatret, og så skal vi altså nok lære jer at gå i teatret. Dermed er skolemesteren kommet ind i billedet.

Denne Arteordning er efterhånden ved at udvikle sig ud over alle bredder. Det forbavser mig ikke med den regering, vi har, det er klart. Man har jo også spurgt ministeren før – det kommer ikke dette spørgsmål ved – om plader og det dér, og ministeren finder det også i orden, at Arte går ind dér. Selvfølgelig, der skal tages opgaver op, og disse arbejdspladskonsulenter får en god, fed og vel-lønnet stilling. Der er bare den hage ved sagen, at disse gode lønninger faktisk skal betales af de arbejdere, de skal varetage interesser for. Derfor bliver det endnu mere

skævt, og derfor har jeg stillet ministeren dette spørgsmål.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

På et lidt uklart formuleret spørgsmål skal jeg prøve på at give et klart svar.

Som det fremgik af mit skriftlige svar til hr. Poulsgaard den 11. januar 1977, efter at han den 3. januar 1977 havde stillet mig et andet spørgsmål om abonnementsordningen, så er det en kendsgerning, at der fortsat er en skævhed i udnyttelsen af de kulturelle tilbud. Det gælder ikke blot teater, det gælder også billedkunst og musik, det gælder biblioteksudnyttelsen. Derfor kommer resultatet af den af Arte foretagne Observaundersøgelse ikke bag på mig. Den underbygger kun, hvad jeg hele tiden har vidst.

Det har hele tiden været regeringens kulturpolitik at søge at udjævne denne skævhed, hvad enten den er socialt eller geografisk bestemt. At abonnementsordningen er et skridt på vejen, viser Observaundersøgelsen også, idet 60 pct. af de adspurgte ikke jævnligt gik i teatret, før de blev abonnenter hos Arte. De amtsdækkende brochurer har vist sig at have en god effekt i forbindelse med forsøget på at nedbryde de geografiske skel.

For at sikre at alle borgere får et reelt tilbud om at udnytte de kulturelle aktiviteter, kan det være nødvendigt at tage andre og nye tilbudsmetoder i anvendelse over for befolkningsgrupper, der traditionelt er mere modtagelige for mundtlig information end for brochurer og annoncer. Jeg ser derfor med glæde på Artes initiativ. I virkeligheden ville man snarere kunne bebrejde Arte, hvis det slog sig til tåls med den skæve fordeling i befolkningens modtagelse af de kulturelle tilbud, efter at Observaundersøgelsen igen har dokumenteret den og med en formodning om, at tilbuddene ikke gives på en relevant måde.

Jeg vil derfor med interesse følge udviklingen af Artes initiativ. Én af de få ting, som hr. Poulsgaard og jeg vist kan blive enige om – om så glæden er lang eller kort, det tør jeg ikke sige noget om – er, at kulturelle tilbud som andre tilbud ikke bør forbeholdes nogle få velbjærgede, men virkelig gives til alle befolkningsgrupper på en måde, som de kan forstå.